

afstemning, burde kræves, at i hvert Fald det samme Antal giver Møde ved Afstemningen, hvis der skal tillægges denne Vægt. De paagældende Medlemmer har dog efter Omstændighederne ment at kunne undlade at stille positivt Forslag i denne Henseende.

Med Hensyn til Kommuneafstemningsspørgsmaalet skal iøvrigt paa dette Sted alene fremhæves, at de foreliggende Oplysninger viser, at en Gennemførelse af Lovens Bestemmelser om disse har voldt nogen Vanskelighed i Praksis, og man har derfor fundet det ønskeligt paa forskellige Punkter at klargøre Kommuneafstemningsreglerne. Herom henvises til Bestemmelserne i Lovudkastets §§ 17 og 18 og de særlige Bemærkninger til disse Paragraffer.

Som en anden af de i Beværterloven af 1924 indeholdte Nydannelser har Kommissionen indgaaende beskæftiget sig med *Overbevillingsnævnet* og dets Virksomhed i den forløbne Tid.

Bestemmelserne i Beværterlovens § 21 aabner Overbevillingsnævnet Adgang til at give Bevillinger i følgende Tilfælde: a) i Etablissementser, der hører til Kur- og Badesteder, b) i Teatre, Badeanstalter, Idrætspladser m. v. for det adgangsberettigede Publikum, c) i Foreninger, der har faste Lokaler, som til Stadighed er tilgængelige for Foreningsmedlemmer, d) i Etablissementser, der tilhører Ståten, e) i Etablissementser, der tilhører Kommunen, f) paa Jernbanestationer, g) undtagelsesvis i andre Tilfælde, hvor ganske særlige Omstændigheder taler herfor.

Allerede Beværterloven af 1912 havde en saadan særlig Bevillingsmyndighed, idet vedkommende Minister i særlige Tilfælde kunde meddele Beværter- og Gæstgiverbevillinger. Om Grundene til Oprettelsen af et særligt Overbevillingsnævn udtaltes der i 2den Ædruelighedskommissions Betænkning Side 14 bl. a. følgende:

„En Myndighed som den heromtalte, hvis overdrevne Brug er i Stand til at modvirke Lovens Hensigt, bør formentlig ikke ligge i Enkeltmands Haand og ikke en Gang hos en Minister, der jo i sin parlamentariske Stilling har at tage Hensyn til ofte Sagen fremmede, bl. a. politiske Indflydelser, selv hvor de gaar imod Lovens Synspunkter.

Allerede dette, at der her er Tale om Begunstigelser, der kan være en Formue værd, synes at føre til som en sund Statsforvaltningsregel, at Bevillingen ikke bør bero paa Enkeltmands Pennestrøg.

Overalt, hvor i det enkelte Administrationen foreliggende Tilfælde stærke private Ønsker gør sig gældende, er der en naturlig Tilbøjelighed til at tillægge disse — idet de træder nær ind paa Livet af den afgørende Myndighed — en overdreven Betydning i Forhold til den Aand og Mening, som Lovgiveren ønskede at faa frem, men som er udtrykt mere abstrakt. Et Værn herimod er — ikke at lade en Enkeltmand ene om Ansvaret.

Ganske at ophæve den paagældende Bevillingsmyndighed — saaledes som ønsket af Aalborg Amsraad — tør Kommissionen ikke tilraade; men man mener, at Antalsbegrænsningen vil være mere betrygget i Fremtiden, hvis Bevillingsretten efter § 21 henlægges til en Myndighed, bestaaende af flere og sammensat saaledes, at de særlige politiske Indflydelser formindskes“.

En overvejende Del af Kommissionens Medlemmer maa mene, at de fornævnte i 2den Ædruelighedskommissions Betænkning fremhævede Betragtninger stadig staaer ved Magt.

Den særlige Myndighed, der nu tilkommer Overbevillingsnævnet, maa for det første anses som en Ventil, der er paakrævet allerede af den Grund, at de lokale Bevillingsmyndigheders Beføjelse i Købstæderne er indskrænket ved den i Loven og Beværtervedtægterne fastsatte Maksimalbegrænsning af Bevillingerne. Denne Begrænsning maa, som foran berørt, anses for heldig, men vilde, hvis der ikke forelaa Mulighed for, at en særlig Bevillingsmyndighed kunde gøre Afvigelser fra den, kunne komme til at virke urimelig rigoristisk. I Byer med et for højt Bevillingsantal maatte i saa Fald selv store og for den paagældende By uundværlige Virksomheder — herunder ogsaa Virksomheder